Ч. 173 Пятниця 4 (16) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Кобурґіяда.

Кн. Фердинанд Кобурский вернув вже до Болгариі і діждав ся там величавого принятя, а праса ему прихильна розносить его славу і мудрість по всім сьвіті. Одно лиш при тім впадає в очи, що дипльомати заграничні не явили ся ані на повитаню князя ані на вчерашнім торжестві роковин вступленя его на престол болгарский. Дипльоматия европейска, о скілько можна тепер судити станула на боці і мов другий Пилат готова обмити руки від всего: нехай Кобурґ робить що хоче.

А він і дійстно робить. Стамболова вже нема, спочив в могилі, так само як мабуть спочили вже й акти слідства в справі его убитя десь на полициі в якійсь канцеляриі, а мнимих чи правдивих его убийників вже випускають. Звістно загально, що Стамболов умираючи сказав, що Туфекчиев і Галев его убили. Тих людий і арештовано. Тепер же випущено вже Туфекчиева із слідчого арешту, хоч правда, що за кавциею 25.000 франків. Сума то й не велика, і остаточно можна би еі при відносинах болгарских все-таки знову видобути. Справа македоньска також вже притихла і далі вже й сьвіт про ню забуде. Остало ся лиш само пановане Кобурґа з его заходами позисканя собі прихильности Росиі. То що вчерашні ґазети донесли були о якімсь сконцентрованю великоі сили войска в Софіі, показало ся також неправдою, а ціла вість пішла мабуть з того, що в Софіі вібрано дійстно більшу скількість войска, щоби тим сьвітлійше обходити торжество роковин вступленя Кобурґа на престол. Із справи болгарскоі в теперішну пору не лишило ся більше нічого лиш „кобурґіяда“ т. е. заходи Кобурґа, щоби удержатись на болгарскім престолі при помочи Росиі. То єсть найновійша политика кн. Фердинанда, в тій ціли й за его ініциятивою їздила депутация болгарска до Росиі і то стоіть нині на порядку дневнім болгарскоі політики. Темна ся і досить запутана справа звертає длятого на себе увагу і вимагає поясненя, котре очевидно може вийти лиш з самоі Болгариі.

Чи дійстно зробила Росия яку уступку Кобурґови і чи готова его і его „династию“ признати законним князем болгарским? Отсе питанє займає всіх і всі шукають та чекають его поясненя. Берлиньска праса стоіть упорно при тім, що звістний „комунікат“ російский; в котрім кн. Фердинанда названо „узурпатором“, не був фальшивий, що его видано дійстно в дорозі дипльоматичній, що звідси дістав ся він до праси і що в Петербурзі его лиш о стілько відпекують ся, о скілько бесіда о прасі — кажуть, що его не висилано до ґазет, але не кажуть, що такого комунікату взагалі не було. Значило би се, що Росия як і давнійше не признає кн. Фердинанда законним князем. Берлиньска праса висказує отже майже однодушно погляд, що Кобурґ єсть для Росиі як і давнійше узупатором, против котрого она лиш длятого не виступає, бо уважає, що ще не прийшов час до того, але що він буде мусів уступити ся, скоро Болгария має доступити царскоі ласки. Кн. Фердинанд сидить тепер межи двома стільцями: межи стільцем болгарских приклонників Росиі і стільцем партиі, котрої ідеалом єсть независимість Болгариі. Фактом має бути, що межи лїбералами антиросийскоі партиі, межи прихильниками Стамболова і Радославова прийшло до поминеня і що ті виступають против Кобурґа. До сего мабуть відносить ся і та вість, що в арміі зробив ся якийсь рух маючий боронити независимости краю і князя від Росиі.

Але здає ся, що Кобурґ мусів мати инші інформациі, а бодай успокоіло его заперечене звістного комунікату, котре дійшло его скорше, як інтересованих ґазет, вглядно бюр телеґрафічних і він вибрав ся в дорогу до Софіі. В Будапешті довідалась полиция, що ему хотять зробити якусь демонстрацию і для того пильно стерегла его поізду. Се мабуть дало причину до чутки, що на кн. Фердинанда лагодив ся якийсь замах. В Білграді не виходив князь з ваґона лиш там приймав ад'ютанта сербского короля, полковника Чирича і бурмістра міста. На граници Болгариі, в Царибродї взяло его вже болгарске войско в опіку. Сюди виіхали ему на стрічу президент міністрів Стоілов. В понеділок, около пів до семоі вечером приіхав князь до Софіі. Місто було величаво пристроєне і видко було, що князя чекало остентативне повитанє. Всі улиці були украшені хоругвами; при в'ізді до міста була уставлена тріюмфальна брама, а на улицях снувало ся множество людий. Ціла залога з хоругвами і музикою виступила на дворець; явили ся міністри і другі достойники не було лиш митрополита Климентия і дипльоматичних аґентів заграничних. Бурмістр софійский др. Молов повитав князя слідуючими словами:

„Витаю вашу сьвітлість, по тяжкій порі, в котрій сумні пригоди стали ся причиною нечуваноі напасти заграничноі праси. Переконана, що напасти ті не були оправдані, витає тебе вся людність, котра зібравшись так громадно висказує тим найлїпше своі чувства і гадки“. — По сім піднесено оклик в честь

---

9)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з француского).

(Дальше.)

— Слухайже як то дальше було! — говорила Марґарита дальше. — Коли я знову зажмурила очи, саме тут під отсею лямпою, питає одна: А які очи для Терені? А я дивлю ся, і хоч ти таки не віриш та сьмієш ся, але я таки виділа очи твого судженого, зовсім докладно! А коли я сказала: Они чорні — то всі враз крикнули зараз: То Левко!

— Ну, нехай же тепер знають, що то не він. Але які-ж они були чорні: чи таки зовсім чорні, чи лиш чорняві, чи оріховоі барви, чи такі як чоколяда?

— Такі як чоколяда! — відповіла молода трохи вже в пересердя. — Я тобі вже досить докладно описала твого судженого, а коли его по тім не спізнаєш, коли він стане перед тобою, то не моя в тім вина!

— Коли-ж бо твій опис не згоджуєсь! Нехай би твоя бабуня була собі задержала свою тайну, а ні, то тебе лїпше вивчила... Але що то за музика? — спитала Тереня обернувшись чим скорше головою.

Ій здавало ся, як би она почула далекі звуки якогось дивного флету, котрі добре знала.

— Мої любі дружечки, ставайте до танцю, коли охота — відозвав ся Віктор Блянке розтворивши двері на розтїж. — Ваші дружби приправили собі що найлїпші ноги, а сподіватись, що й ви так само зробили. Ходи Марґосе, моя голубко! Чи пригадуєш ще собі, як то ми танцювали первого вальця?

На порозі в дверох стали глотитись молодці, перли один другого то взад то вперед, бо ніхто не хотів іти перший. Аж один жертвував ся за всіх, і з неможорною відвагою пустив ся через комнату просто до своєі красавички, котра ему за ту сьмілість відплатила ся тим, що зараз пішла з ним в танець. За приміром відважного пішли й другі, бо тепер вже ніхто не хотів бути послідним; за кілька хвиль уставились пари і були готові іти до шопи, де мав відбувати ся танець. — Кождій з дівчат була вже на перед визначена еі пара і Тереня мусїла длятого іти з Левком Тонином, на котрого лици не було тепер і сліду, що він недавно тому дістав від неі гарбуза. Другим здавало ся що він дивить ся лиш сьміло, як звичайно, але Тереня виділа по его сьвітячих очах, що він готов до борби, а що она взяла ся его ледви лиш кінчиками пальців за рукав, щоби не йти з ним попід руку, то він вхопив таки з цілоі сили за красну смагляву ручку, сїпнув на перед і змусив еі держати ся его.

Тереня, аж почервоніла, так була тому нерада, але що всі на ню зглядали ся, то й ніяково ій було робити якусь колотнечу. Стала лиш, як звичайно, студена як лїд та ішла за другими парами, не відзиваючись ані словом.

А сьвітлиця до танцю виглядала досить живописно: стіни були з сїна, зібраного гладенько граблями, в горі на кроквах висїло величезне паутинє, що немало наробило клопоту господарям дому, бо висїло так високо, що его не можна було ніякою мітлою досягнути. Драбинасті вози, драбини, вили, граблї, ручна машина до сїяня і велика вага були поскладані взаду на величезну купу. Позамітаний деревляний поміст, хоч і не був такий рівний та гладонький, як який паркет в сальоні, можна таки було спотикнути ся на суки в дошках і були в нім слїди від колїс, але що то шкодить? На нім преці не мали танцювати маленькі ніжки в золотих черевичках!

Але осьвітлене було тут таке, що всі гості не могли надивувати ся, коли станули на послїднім ступени темних сходів, що вели з челяднї до шопи, бо сьвітла рядами, ґірлянди і звізди аж ловили за очи.

— А при тім нема ні найменшоі небезпечности огню! — говорив Віктор Блянке гордо. — Ходіть сюди хлопці і дївчата та подивіть ся трохи на мою штуку! Кажу вам, що я наробив ся коло того через чотири днї, як простий робітник! Але й не жаль менї, бо дуже удало ся, будуть люди довго памятати коли було наше весїлє.

князя, котрий відповів знову так: „Дякую вам за обяви ваших чувств. Незвичайне то приняте єсть для мене відрадою і потіхою по напастях котрі, як ви вже згадили, в так важкій порі мене стрітили. Знайшовшись між вами, чую лиш то щастє, що єсьм посеред мого народу і в моїй улюбленій Софії". Незадовго по тім поїхав князь до своєї палати.

Зараз по приїзді князя просив митроп. Климентий о авдиенцию для депутациї, що їздила до Росиї. Адиенция відбула ея дня 13 с. м. Перед тим розмавляв кн. Фердинад через цілу годину з Климентием. Опісля представив митрополит депутацию, а князь подякував її за еї успішні льояльні заходи в Росиї. Митрополит відповідаючи князеви зазначив, що депутация підняла ся місиї з ініцїативи мудрости князя, а коли депутациї удало ся що осягнути, то се треба приписати довірю князя, правительства і боргарского народу, а відтак прихильности царя і любови росийского народу для Болгариї.

Вчера знов відбуло ся велике торжество яко в роковини вступленя Кобурґа на престол болгарский. По торжестві і дефіляді войска, відбув ся заходами официрів пир в честь князя, на котрім Тончев виголосив тоаст в честь князя. Відповідь князя на той тоаст викликала таке одушевлене серед официрів, що они на руках винесли его до карити.

З того всего можна би вносити, що справа Кобурґа стоїть в краю не зле. Цікаво тепер, як за границею?

На се питане дає нам дуже поучаючу відповідь віденьский Fremdenblatt, котрий розбирає питане, яке становище мала би заняти Австро-Угорщина в тім случаю, наколи-б в наслідок порозуміня з Росиєю справа признаня кн. Фердинанда станула на порядку дневнім, і так каже: Для Австро-Угорщини єсть міродайною постанова арт. 3 берлиньского договору, після котрого болгарский князь був би лиш тогди законним, коли-б вийшов з вільного вибору, і коли-б єго Порта потвердила за згодою держав підписавших берлиньску угоду. Що-до переходу наслідника престола на православіе, то о тім нема згадки в постановах берлиньского договору і справу сю треба уважати за внутрішну справу болгарску. На конець за підставу до вияснения всхідно-румелїйскої справи треба приняти то, що кождочасний князь болгарский має бути за згодою держав ґенерал-ґубернатором Всхідної Румелїї.

Коли б на сїй основі мало колись дійстно прийти до признаня кн. Фердинанда законним князем болгарским, то цїла кобурґіяда станула би дуже впоперек велико-болгарскій ідеї державній.

Перегляд полїтичний.

Нїмецкі посли з клюбу Гогенварта: Морзей, Ґаґенгофер, Кальтенеґер і Карльон одержали від своїх виборців вотум довіря і похвалу за становище в справі цилейскій.

При кінци сего місяця або з початком слїдуючого має відбути ся конференция угорского епіскопату в справі виданя послания пастирского і завізваня духовеньства, щоби оно накланяло вірних заключати супружества церковні а не цивільні, і щоби старало ся вести метрики.

З Одеси доносять, що там перед кількома днями відбували ся численні ревізиї по домах і арештовано множество людий, — кажуть, що около 400 за социялїстичну пропаґанду. Арештовано по найбільшій части робітників.

З Тієнтсіну доносять до анґлїйских ґазет, що різня у Фучев єсть ознакою починаючої ся анархії в Хінї і що можна сподівати ся ще більшого нещастя, скоро заграничні держави не виступлять ще завчасу против Хіни.

Новинки.

Львів дня 15 серпня 1895

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. ад'юнктів будівництва: Володисл. Срочиньского з Бережан до Ниська, Сим. Прушиньского з Ниська до Кракова а практиканта будівництва Баруха Цанґена зі Львова до Бережан.

— **Вписи учеників до ц. к. учительскої семинариї мужескої у Львові** відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 с. м. На приготовляючий курс можуть бути приняті ученики, що окінчили 14-ий рік житя і викажуть ся сьвідоцтвом окінченої школи 6-клясової, взглядно 2-го року кляси 5-ої в школї 5-клясовій, або другої кляси школи середної. На перший рік семинариї можуть бути приняті ученики, що окінчили четверту клясу середної школи. О принятю рішає вступний іспит. На II., III. і IV. рік не можуть бути приняті новоступаючі ученики.

— **Огнї.** Дня 17 липня с. р. о 11-ій годинї в ночи вибух пожар в стодолї Герша Цукерберґа в Пятничанах, стрийского повіта, і знищив всї господарскі будинки загальної вартости 1400 зр. Шкода була обезпечена. — В Вишнсках, перемишльского повіта, згоріли дня 3 с. м. дві стайнї і дім Маєра Шварца. Обезпечена шкода виносить около 1000 зр. Огонь був підложений але виновника не зловлено доси. — Дня 31 липня вибух огонь в Черепинї, львівского повіта і знищив три селяньскі загороди. Шкода 1.100 зр. Лише один погорілець був обезпечений на 400 зр. Огонь повстав в наслідок неосторожности. — В Бережници, самбірского повіта, погоріли дня 28 липня дві загороди селяньскі разом з будинками господарскими вартости 1460 зр. Шкода була обезпечена на 1070 зр. Причиною огню був підпал, щоби дістати гроші з асекурациї. — В Добрянах, городецкого повіта, згоріла дня 27 липня одна загорода, вартости около 860 зр. Причиною огню були дїти, що бавили ся сірниками.— В ночи з 24 липня с. р. вибух огонь в Голім равскім і знищив дві селяньскі загороди Івана і Матвія Кищаків. Шкода 1400 зр. була лише в части обезпечена. Огонь був імовірно підложений.

— **Ческу народописну виставу в Празї** оглянуло до недїлї вечера 1,043.348 осіб за платними білетами. Для мілїонового гостя призначила була дирекция вистави 250 корон нагороди, а різні виставцї і приватні люди цїлу тьму всїляких дарунків. Сим разом тим мілїоновим гостем була 18-лїтна дївчина, бідна служниця, дочка шевця з Бистриці коло Бенешова. Коли виведено дївчину на ґалерию, щоби єї показати народови, піднесли тисячі осіб оклик „на здар!" а бідна дївчина зворушена і заклопотана, змогла лише сказати: „На здар народописній виставі!" — Взагалї одушевлене Чехів для своєї вистави дуже велике і в недїлю відвідало єї 67.549 осіб за платними білетами.

— **Самоубийство.** При улици Ягайлоньскій під ч. 7 у Львові відобрала собі вчера житє Парашка Олевич, 43-лїтна зарібниця. Она випила тілько карболевої кислоти, що ратунок показав ся неможливим. Причиною самоубийства була

Віктор Блянке, яко осторожний селянин, що держить ся строго приписів поліцийних не ужив до осьвітленя анї одної отвертої полумїни. Наспозичавав з села, від кого лиш міг повно всїляких лїхтарень, то великих то малих, намучив ся добре коло них, заким їх так почистив, що аж сьвітили ся і позакладав в них сьвічки. Одні позавішував простими рядами, другі каблуком на ужиских прикритих сосновою зеленею, ще з инших поробив ґеометричні фіґури та сонця і ті попримішував на стовпах. А над місцем, призначеним для музики сьвітила ся найбільша лїхтарня з цїлої околиці, що походила мабуть ще з початку сьвіта. Віктор таки аж гордив ся нею, бо она була майже так велика як бубон. Він єї роздобув десь у якогось старого грошевитого селянина, що нїколи нїчого не позичав, а й тепер виммовив собі відшкодоване на случай ушкодженя тої сьвятої родинної і позичив єї лиш на короткий час.

— Правда, панно Тереню, що красно? — спитав він з оправданою гордостию, коли станув перед величезною лїхтарнею. — А онтам під нею, видите, повісив я тоту малесеньку від моєї тетки Юстини, така маленька — не більша як яйце! Она вішає єї свому псови на шию, коли де іде вечером, така вже бачите у неї примха! А виділи ви як я штучно вирізав до неї кольоровий папір?

Але Тереня лиш ще трохи чула то, що до неї говорив молодий і господар, бо побачила Маркиля, що стояв на підвисшеню для музики. Від чорного одїня на собі і від внутрішного зворушеня виглядав він ще більше блїдий як звичайно.

— Господи, а ти звідки тут взяв ся, Маркилю? — відозвала ся Тереня до него.

— Казали менї грати до танцю весїльним гостям, панно Тереню. Хиба-ж ґазда вам не казали того?

— А они тебе сюди післали?

— А я', я не хотів іти.... задля того — і Маркиль поклав руку на чорну перепаску на лївій руці; — але ґазда казали, що коли я буду красно грати, то ви будете далеко охотнїйше танцювати, як звичайно. Чи правда, ґаздине?

— Ах, менї здає ся, що я би нинї плакала хоч би менї заграла музика і з самого раю — відповіла Тереня з жалем, пустила Левка і побігла в сам найтемнїйший кутик, де гадала, що єї нїхто не буде видіти.

— Ах, то знов мої тато втяли такої розумної штуки! — стала она собі думати в своїм горю. — Длятого, що я богацка донька, то й маю все покривати! Они гадають, що перший лїпший пройдисьвіт має до мене право! І я маю бути нагородою за пачкарство! А тепер ще взялись використовувати талант сего бідного хлопця, я повинна була зараз того здогадувати ся! Але Боже-ж мій, що я на то вдію? Я ледви й сама себе можу оборонити!

— Ану ко музики! — відозвав ся Віктор Блянке весело. — Гей, скрипнику, чи ти спиш, чи що?

Не спав, лиш дрімав; бо той чоловічиско що з своєю скрипкою ходив з одної забави на другу, вернув був ледви що о четвертій годинї рано до дому. То-ж і его перша полька була якась нїби заспана. Маркиль знав єї грати, але він був якийсь не свій і від того що другі крутили ся, аж і єму крутило ся в голові. Поміж всїма танцюючими шукав він очима своєї ґаздинї, але надармо, а дальто й гране ішло єму млаво та механїчно. А що він сам не умів танцювати, то й не умів удержати того ритмічного такту, який потрібний до танцю, а на котрім кождий музика мусить знати ся. До танцю в его мягких тонах не було огню, длятого пари поповертали на свої місця і жалували ся, що їм нинї як би хтось колоди до ніг поприв'язував.

— Чи ви граєте якоїсь польки на то, щоби люди помучили ся? — відозвав ся молодий гнївливо до музиків. — Скоро, ти скрипнику, будеш менї дрімати, то кажу тобі всадити кілька бодаків за обшивку. А ти, Маркилю, не варт тих гроший, що їх мушу заплатити твому ґазді! Чи ти собі нинї свій флет чим позатикав? Глядіть же оба, а тепер заграйте вальця, але такого, щоби аж брала охота!

Марґарита побачивши, що Тереньї десь нема, стала тимчасом шукати приятельки, а коли знайшла єї в темнім кутику саму і засумовану, сїла собі коло неї.

— Ти чо'сь нинї невесела — відозвала ся она і взяла Тереню за руку. — Та я й не хочу тебе силувати, щоби ти менї сказала, що у тебе на серци, бо ти нїколи нїчого не скажеш. Але бо то, люба Теренько, так приповідають, що сумний гість на весїлю значить нещастє, а ти чей нам того не зробиш? Коли Левко тобі не до пари, то досить хлопців, що аж рвуть ся за тобою. От іде й Віктор, нехай він возьме тебе в танець!

Тереня зітхнула глубоко, але щоби вволити молодій волю встала і пішла з Віктором до других, що як-раз ставали до танцю, хоч не мала великої охоти. Але зараз на перший голос вальця підняли всї здивовані голови до гори. Чи то той сам флет, що грав перед тим як би заспаний?

Маркиль побачив Тереню і грав для неї. — Нехай натанцює ся — повтаряв собі заєдно, дивив ся при тім, як крутила ся і поверталась

крайна нужда, до якої єї довів єї суджений Іван Патис.

— **Против холєри.** Буковиньске правительство розпорядило, щоби всїх подорожних з околиць Ряшева і Гусятина, де мали лучити ся якісь підозріні випадки смерти, піддавати пятьденному надзорови. В Чернівцях переводять асанацию міста.

— **Виріб паперу на сьвітї.** Після зібраних одною англійскою ґазетою дат показує ся, що на земній кули єсть тепер 3.985 фабрик паперу, котрі виробляють річно 7.904 міліонів лїбер паперу. Половину тої величезної скількости, 3.900 міліонів лїбер зужиткованої друкарні на книжки і брошури, а на часописи припадає 1.600 міліонів лїбер, решта іде на инші ужитки. Числячи на голову населення, зуживає Англїєць найбільше з усїх народів, бо пересічно 11 ½ пів лїбер річно. По Анґлії приходить Америка, виказуючи на одного чоловіка 10¼ лїбри на рік. Відтак ідуть: Німеччина з 8-ма і Франция з 7 і пів лїбрами на рік. В Австро-Угорщинї і в Італії припадає на голову річно по 3 і пів лїбри, а в Іспанії 1 і пів. В Росиї не припадає навіть пів лїбри на голову.

— **Малі бунтівники.** В іспаньскім містї Сан-Себастіян, де перебуває звичайно в лїтї королева з малим королем Альфонсом XIII., зложено перед недавним часом баталїони дїтий, з котрими малий король відбував для забави войскові муштри. Від того часу стали по іспаньских містах творити ся такі баталїоня дїтий як гриби по дощи. Кожде місто. місточко, навіть і неодно село має вже свої баталїони дїтий, котрі по шкільній науцї відбувають муштри на площах і бавлять очевидців своїми зручними оборотами військовими. Місто Ґранада пішло навіть ще дальше, бо постановило малим воякам-дїтям давати плату — мабуть на цукорки. Але о тій платї послїдного часу мабуть забули і тоді малі вояки — піднесли бунт. Они пішли до одної редакциї місцевої ґазети, щоби їй поскаржити ся, а вертаючи, розбили камінями три міскі лїхтарні при дорозї.

— **Зужиткованє хрущів маєвих.** Як звістно, хрущ маєвий містить в собі значну скількость кислоти фосфорової, азоту і калї, тож від давна придумувано, яким би способом вихіснувати для цїлий господарских сего нераз дуже численно появляючого ся шкідника. Невеликі скількости хруща маєвого уживають на корм дробу або добуває товщу, а декуди роблено з хрущів маєвих, домішавши вапна, дуже добрий компост. Фірма Ф. Вольф у Віртемберґскім придумала лїпше вихіснованє збираних хрущів, бо перерабляє їх на мучку навозову. Поодиноким громадам висилає згадана фірма даром алькоголь сірчаний, котрим найскорше і найлекше убиває ся назбирані хрущі; рівнож кошти транспорту убитих хрущів з громад до фабрики поносить фабрика. Фабрика має величезні апарати до сушеня хрущів, а відтак тре ся грущі на мучку. Мучка з грущів не псує ся довгі лїта, а містить в собі 11 до 12 процент азоту, 1 до 2 процент кислоти фосфорової і калї, 38 прц. білковини і 10 прц. товщу. Громади доставляють доси хрущів безплатно, вдоволені вже тим, що позбувають ся убитих хрущів, котрі скоро псують ся і видають з себе вонючі ґази; але фабрика задумує платити невеликі гроші за доставлені хрущі, бо в сей спосіб дістане більше материялу до перерібки. З 40 міліонів хрущів можна дістати 300 сотнарів мучки хрущевої. — Коли то у нас будуть такі фабрики? Мабуть не так скоро, єсли ще тепер не розуміють на селах потреби збирати і убивати хрущі маєві.

— **Хитрі Японцї.** Один нїмецкий фабрикант флянель в Тірінґії описує такий факт. Перед кількома лїтами зайшло до єго фабрики двох Японців і просили о роботу. Фабрикант приймив їх, вивчив всего, що потреба і був з них дуже вдоволений, такі були з них спосібні робітники. По двох лїтах вернули Японцї до свого краю і від того часу, фабрикант, котрий перше висилав дуже богато флянелї до Япана, не дістав звідтам ні однїсенького замовлення. Показало ся, що потульні, тихі і чемні Японцї виучили ся у него всього чого потрібували, вернули домів і заснували собі фабрику флянелї на нїмецкий лад. Однако спосіб виробу одного нового рода тонької флянелї якось уйшов увазї Японців. І ось одного дня дістає сей фабрикант лист з наклеєним на папері кусником той нової флянелї і таке письмо: „Любий пане! Як я був в Європі, були ви для мене все такі добрі і тілько мене навчили, що я приїхавши до своєї вітчини заложив собі таку саму фабрику як ви маєте і виробляю флянелю. Дякую вам за се. Але отсеї флянелї, що приліплена до паперу, котрий вам посилаю, не умію ще робити. Будьте ласкаві і опишіть менї, як она робить ся, аби я міг єї виробляти у своїй фабрицї". Очевидно, що Нїмець, дбаючи о свою власну кишеню, не зрадив Японцеви тайни свого виробу, але сей примір показує, який проворний нарід ті Японцї і як они скоро присвоюють собі всї користи науки та не дають ся чужим визискувати. Коби так у нас!

— **Вінчанє** дра Миколи Лагодиньского з панною Клявдиєю Саноцкою відбуде ся дня 29 с. м. в Мацошинї коло Жовкви.

— **Незвичайний процес** відбув ся в послїднім часї перед анґлійскими судами. Видавці великого денника замовили собі цїлий ряд статий о Наполеонї І. Коли вже кілька статий було надрукованих, замітили видавці велику помилку: автор статий подав фальшиву барву очий Наполеона. Така помилка могла пошкодити добрій репутациї денника, і тому видавці задержали висилку тих чисел і зірвали умову з писателем. Сей же чув ся тим покривдженим і подав цїлу справу до суду. Кожда сторона стояла уперто при своїм, подавала иншу барву очий Наполеона і доказувала правдивість своїх слів численними доказами, котрі собі обопільно перечили. Судия в своїй мудрости не видав засуду в тій справі, чи Наполеон мав очи синї чи зелені, але за те признав писателеви значне відшкодованє.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Білград 15 серпня. Коли королева Наталія виходила вчера з церкви, напала на ню жінка якогось вахмайстра Ілича і вдарила єї кілька разів в груди. Жінку ту арештовано; показало ся, що то божевільна.

Ротердам 15 серпня. Арештовано тут шефа збанкротованої в Дженові фірми, Бінґого, і найдено при нїм 690.000 франків. Бінґе хотїв отроїти ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-європ год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брюхович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брюхович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брюхович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

пара, як неслась то наперед то взад рівномірним кроком: полуда спала єму з очий і нараз стало єму зовсїм ясно, що лиш до певної музики можна танцювати і яка она має бути. Він зазначував такт чим раз лїпше, грав чим раз скочнійше веселу мельодию, надавав їй такого житя, що майже нїхто вже й не зважав на то, як лїниво вторував єму скрипник.

— Славно Маркилю! — крикнув один з танцюючих. — Але-ж бо ти й умієш додати огню ногам!

Тереня усьміхнула ся; она, по правдї сказавши, танцювала радо, а Віктор танцював добре. Та й якось лекше їй тепер стало і лице у неї було веселїйше. Маркиль, що не спускав з неї очий, анї на хвильку, зміркував з єї усьміху, що она вдоволена і він почув ся длятого щасливим як би який король.

Аж дали знати, що вечеря вже на столї.

— То ходїть! — кричав Віктор Блянке; шкода, щоби застила така рижова зупа, як то єї мої мама уміють варити; то був би осьмий смертельний гріх! А ти, Маркилю, добре заслужив ся. Але скажи менї, бій ся Бога, чого ти все удавав такого дурного, коли в твоїй голові і в твоїм флетї тілько розуму?

Вечеря була знаменита, а гості заїдали і бавили ся весело. По вечери завели декотрі розмову, другі сьміяли ся та жартували собі с бесїд — бо й на весїлях на селї виголошують бесїди — а Марийка, що взяла ся була підшептувати, помогла неодному бесїдникови, котрому нараз урвало ся.

— А щоби ще одно слово сказати, ти Вікторе, і ви панно Марґарето...

— Не панно, а панї коли ваша ласка!

— Отже панї! Вибачте. Але она ще дуже сьвіжа тота панї.

— Таки так, сьвіжа як рожа, правду кажеш товаришу — відозвав ся Віктор і глянув щиро на свою молоду жінку. — Говори лиш дальше, ми всї будемо слухати.

— Отже я лиш кажу, що ми тебе, Вікторе, знали яко доброго горожанина, доброго сина...

— Най би ще сказав: яко доброго мужа, доброго батька — докинула тут Марийка. — Хиба-ж то весела бесїда? Говорить як би на похоронї.

— Кажу лиш правду і більше нїчого — говорив бесїдник торжественно дальше. — Але щоби закінчити, бо я вже все сказав, то випиймо ще за здоровлє молодої пари, а відтак ходїм танцювати, бо тут як в якій печи.

Тим, що підчас бесїди попивали тихцем вино, не здавалось тут, як би в печи, але против танцю не мали они нїчого. Але з обох музиків, що після звичаю сидїли разом з весїльними гостями, один вже був упокоїв ся. Бідного скрипника зморив сон і він мимо всего гамору заснув був так міцно, що хоч ним трясли і штуркали злегка в бік, не могли єго розбудити.

— Лишіть єго нехай спить — відозвав ся Маркиль. — Я і сам дам собі якось раду.

— Славно Маркилю, лепский з тебе чоловік! крикнули всї враз і пустились стрімкими, темними сходами до шопи.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.